

**GODSDIENSTONDERWIJSCONGRES. DAG VAN DE GODSDIENSTLERAREN.
OP ZOEK NAAR EEN KRACHTIGE LEER- EN ONDERWIJSOMGEVING
VOOR HET VAK ROOMS-KATHOLIEKE GODSDIENST**

West-Vlaanderen/Oost-Vlaanderen

De christelijke traditie ontstoft: gestoffeerd godsdienstonderwijs

Sommigen vragen zich af of Jezus wel bekend moet gemaakt worden aan anderen. Zijn de godsdiensten elkaar niet waard? Waarom al die moeite doen om Christus te brengen als iedereen God zal bereiken langs zijn eigen weg en eigen manier? Als alle treinen hetzelfde eindstation hebben - de éne ware God - volstaat het dan niet om de trein te nemen die voor je deur stopt? Je wint tijd en je spaart moeite? In tijden waar men veel spreekt over interreligieuze dialoog, is het goed ook oog te hebben voor de eigen identiteit als christen en als godsdienstleerkracht. Het christendom is geen variant van andere religies, hoezeer wij die ook moeten respecteren. Het christendom heeft zijn originaliteit en eigenheid. Wat betekent dialoog als men van tevoren al besluit dat men niet eens van elkaar verschilt? Zo dialogeren is oneerlijk. We zijn verantwoordelijk om de dialoog in waarheid te voeren en niet te verzwijgen wie en wat we zijn. We hebben niets te winnen bij kleurloos grijs. Anderzijds lijkt het alsof christenen hun identiteit grotendeels zijn kwijtgespeeld. Velen weten niet meer wat de kern van hun geloof is. Het volstaat zeker niet om het voor te stellen alsof alle christelijke inhouden niets anders zouden zijn dan dat wat bijvoorbeeld ook de boeddhisten of de hindoes kennen of ervaren maar slechts in een andere taal uitdrukken. Dat zou een nivellering betekenen. Het is een illusie te denken dat religie enkel een zaak is van uiterlijkheden en dat het enkel aankomt op die ene innerlijke ervaring die alle concrete religies overstijgt. Want ervaring is ook aan een bepaalde taal gebonden. Rest het probleem dat veel christenen in de dialoog met andere religies niet weten wat zij als het wezenlijke van hun geloof moeten aangeven. Velen van hen hebben daarenboven tijdens hun christelijke opvoeding wonden opgelopen en zijn allergisch voor christelijke dogma's en symbolen. Ze staan eerder open voor symbolen uit andere religies omdat die niet door een concrete levens- en lijdensgeschiedenis bezwaard zijn. Vaak echter zijn ze zich er niet van bewust dat ze zich op idealisering van die religies richten en zich niet in de concrete religie laten onderdompelen. Waar het dan op aan lijkt te komen is de christelijke traditie niet in een hoekje te borstelen of weg te vegen, maar ze veeleer te ontstoften. Maar wat zijn juist de elementen voor een gestoffeerd godsdienstonderwijs? Wat is de vakoptiek? Hoe kunnen we levensbeschouwelijk 'op verhaal komen'? We behandelen deze vraag vanuit vier richtvragen die sinds oudsher de structuur van het katholieke geloofsonderwijs bepalen: wat geloven we? (credo); wat vieren we? (sacramenten en kerkelijk jaar); hoe handelen we (de tien geboden); en wat hopen we? (bergrede en Onze vader).

Bart Verbesselt, lector Godsdienst en RZL in de bacheloropleiding voor leraar secundair onderwijs van de Katholieke Hogeschool Leuven, praktijklector specifieke lerarenopleiding Godsdienstwetenschappen (KU Leuven), docent sociale ethiek Hoger Diocesaan Instituut voor Godsdienstwetenschappen in Antwerpen.

